

Z paměti amerického
detektiva

Hraběčiny klenoty

Léona Cliftona

www.eknizky.sk

Fraběnciny klenoty

Z paměti amerického detektiva

LÉONA CLIFTONA

EKNIZKY.SK

Hraběčiny klenoty by eknizky.sk is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International License, except where otherwise noted.

Obsah

I.	1
II.	13
III.	19
IV.	27
V.	35

Ďalšie knihy od autora Léon Clifton 43

J.

V Paříži byl pořádán mezinárodní sjezd lékařů. Do města nad Sekvanou přibyl také doktor Leon Clifton se svou mladou chotí, jež v Chicagu dosud provozovala praxi, k níž byla oprávněna získáním doktorského diplomu — již za svobodna, dokud slula ještě Mary Hobsonová.

Američtí manželé byli velice vlídně přijati shromážděnými lékaři, kterým bylo ze zpráv novinářských známo, jakým způsobem dobyt si dr. Clifton nevěsty.

Po slavnostní hostině byli manželé svými francouzskými kolegy vybídnuti, aby jim podrobně vyprávěli o zajetí tehdejší miss Mary Hobsonové a o jejím vysvobození z moci šíleného spiritisty Winshipa. Případ onen je velice zajímavý, a bylo potom o něm živě debatováno.

Hostině byly též přítomny dámy — buď samostatné lékařky, nebo manželky účastníků kongresu. Ty obzvláště věnovaly svou pozornost dr. Cliftonové.

S chotí amerického lékaře brzy spřátelila se hraběnka de Clinville, jejíž choť byl také přítomen. Již před lety dosáhl hodnosti doktora veškerého lékařství, praksi však neprovozoval — nejvýš že udělil své rady a pomoci svým chudým poddaným. Jeho hlavní činnost směřovala k popularisování vědy lékařské, což se mu dobře dařilo. Samy autority lékařské byly nuceny doznati, že hrabě de Clinville má šťastné péro, a že jeho knihy a brožury jsou lidu dobrými rádci, jakož i že jenom zvyšují důvěru ke stavu lékařskému.

Mimo to byl hrabě de Clinville znamenitým řečníkem a proslovil již mnoho populárních přednášek. Také na letošním sjezdu přednášel o tom, kterak lze šířit v nejširších vrstvách péči o vlastní i bližního zdraví. Přednáška byla přijata s pochvalou.

Hraběnka de Clinville velice se zajímala o vědu lékařskou a získala v tom oboru mnoho vědomostí od svého manžela.

Mrs. Cliftonová projevila jí svůj nelíčený obdiv nad její znalostí, a dr. Clifton vyznamenal hraběnkou tak dvornou, duchaplnou poklonou, že mu jí mohli záviděti i „mistři zdvořilosti“, rodilí Francouzi.

Hraběcí manželé vyzvídali na Cliftonových, kam se podívají po ukončení sjezdu.

„Prohlédneme si trochu krásnou zemi francouzskou,“ sděloval dr. Clifton.

„Tot' výborné!“ zvolala hraběnka de Clinville. „Potom zajisté také zavítáte na náš zámek v okolí Clermontu?“

Brzy se dohodli. Manželé Cliftonovi pojedou s Clinvillovými hned po ukončení sjezdu na jejich panství, zdrží se tam některou dobu, a potom hraběcí manželé podniknou s nimi výlet po Francii . . .

Po několika dnech byli již manželé Cliftonovi ubytováni na zámku Clinville. Ve hraběti a hraběnce našli vzorné hostitele. Byli nadšeni krásou romantické krajiny, ve které vypínal se půvabný zámek hraběte; okouzlovala je roztomilá přívětivost lidu, s nimiž de Clinvillovi stýkali se velice přátelsky.

Nechtělo se jim ani odtud; však nebylo zbylí — v Chicagu čekaly je povinnosti, kterých nesměli tak dlouho zanedbávati. Kdyby chtěli déle setrvati na zámku, nemohli by podniknouti výlety do jiných departementu francouzských, které měli v programu. A oni chtěli dokonale poznati celou zemi, když už jsou ve Francii.

Chystali se tedy k odjezdu, a hraběcí manželé také.

Poslední večer na zámku zakončen malou domácí slavností, při které chtěla se hraběnka — jak bylo zvykem — objeviti ozdobena vzácnými rodinnými klenoty.

Paní de Clinville nebyla marnivá, oblékala se vždy jednoduše a skvostu vůbec nenosila — kromě snubního

prstenu a výborného miniaturního chronometru. Na počest hostů však vezme na sebe rodinné klenoty.

Odešla tedy do své oblékárny, zatím co její choť bavil se v pracovně s učenými manželi Cliftonovými.

Tu přišla komorná se vzkazem, aby pan hrabě neobtěžoval se na okamžik přijít k paní hraběnce.

Pan de Clinville omluvil se svým hostem, ujistiv je, že nenechá je dlouho o samotě.

Vrátil se však přec jen za delší dobu.

Zkušený dr. Clifton ihned vyčetl v jeho obličejích jisté vzrušení.

„Stihlo vás něco nemilého, pane hrabě?“ otázal se.

„Je to skutečně nemilé!“ doznával hrabě. „Hraběnka pohřešila své rodinné skvosty, jež mají pro ni cenu nejen hmotnou, nýbrž jsou jí nenahraditelnou památkou.“

Manželé Cliftonovi hned projevíli své politování, a dr. Léon Clifton otázal se hraběte, která byla objevena ztráta.

„Hraběnka ukládá své klenoty do železné skříňky, jež nalézá se v její oblékárně. Zámek skříňky je zvláštní konstrukce; nezasvěcenému nelze jej tak snadno otevřít. Klíček nosí hraběnka stále na krku; jest zavěšen pod šatem na stužce. Před chvílí odemkla skříňku — byla prázdná!“

„Snad paní hraběnka klenoty už dříve vyňala a v

roztržitosti je někam založila,“ domnívala se mrs. Cliftonová.

„Totéž řekl jsem hraběnce. Ona však rozhodně tvrdí, že toho neučinila.“

Dr. Clifton se zamyslel.

„Kde nechala paní hraběnka své klenoty, když chystala se s vámi ke sjezdu do Paříže?“, otázal se po chvíli.

„Zůstaly ve skříňce. Klíč vzala hraběnka s sebou.“

„Otevřela skříňku, když zase přibyla na zámek?“

„Ovšem. Ještě téhož dne, kdy jsme se sem vrátili. Sám jsem viděl skvosty ve schránce.“

„Od té doby paní hraběnka na ně se nepodívala?“

„Teprv dnes večer je chtěla vyňati. Ztratily se tedy v době po našem příjezdu. Je to nepochopitelné a velice mrzuté; hraběnka mnoho si zakládala na těch klenotech. Byly mezi nimi vzácné kusy.“

Manželé Cliftonovi byli velice rozechvění, že poslední den jejich pobytu na zámku přinesl hraběcím manželům tak nepříjemné překvapení.

„Byly-li klenoty ukradeny, pak dlužno hledati zloděje mezi zámeckými,“ ozval se de Clinville. „Nepovolaná osoba se sem nedostane. Vyslechnu služebnictvo, a potom učiním oznámení na úřadě.“

„Račte dovoliti, pane hrabě,“ ozval se dr. Clifton. „Jsem

syn chicagského detektiva a často byl jsem jeho pomocníkem. Mám tedy jisté zkušenosti. Proto osměluji se poraditi, aby pan hrabě i paní hraběnka zatím utajili ztrátu služebnictvu, aby se tvářili, jakoby klenotů dosud nepohřešili. V takovém případě se někdy zloděj spíše prozradí.“

Hrabě tvářil se mrzutě.

„o naprostém zatajení nelze už mluvit. Komorná hráběččina byla přítomna, když ztráta objevena.“

„Tedy račte jí naříditi, aby se o tom naprosto nikomu nezmiňovala.“

„Učiním tak, pane doktore,“ přislíbil hrabě. „A což oznámení úřadu?“

„Račte jednati po své vůli, pane hrabě. Myslím však, že by více prospělo, kdyby takové oznámení bylo učiněno až později.“

„Nechápu, pane doktore,“ podivil se hrabě de Clinville.

„Bojím se, že clermontská policie lupiči bezděky jen prospěje. Takové vyšetřování neděje se s náležitou pozorností — lupič je zajisté nadmíru prohnaný, kdvž podařilo se mu zmocniti se dobře ukrytých klenotů tak, že nezanechal po sobě nápadnějších stop. Pochybuii pak, že by v Clermontu měli tak bystrého a zkušeného detektiva, jenž by dovedl luštiti záhadu, aniž by na sebe upozornil.“

„Povolám tedy detektiva z Paříže,“ řekl hrabě. „Náčelník pařížské tajné policie jest mým přítelem —“

„Čiňte, jak chcete, pane hrabě. Kdybyste si však přál, sám bych se pokusil —“

„Jakže, vy byste chtěl, pane doktore?“ užasl hrabě. „Ne, ne, toho nesmím na vás žádati!“

„A proč ne?“ usmál se lékař. „Přece není nic nečestného, aby syn amerického detektiva, třebaš by! doktorem, stal se zde také detektivem. Pane hrabě, prokázal jste nám už tolik laskavostí, že by mi bylo největším potěšením, kdybych se vám mohl odvděčiti vypátráním zloděje a vrácením klenotů paní hraběnce! A neméně byl bych potěšen, kdybyste přijal mou nabídku!“

Hrabě dlouho se zpěchoval. Posléze však přece povolil naléhání Cliftonovu.

„Pak ale připravím vás o zajímavé výlety po Francii !“ řekl. „Pátrání sotva bude brzy ukončeno, a vy — jak jste pravil — musíte se v určité době vrátiti do Chicaga!“

„Těch výletů snadno oželíme, když bude má činnost korunována zdařena — vid', Mary?“ obrátil se lékař ke své mladé choti.

Mrs. Cliftonová odvětila, že byla by sama požádala svého manžela, aby podjal se pátrání — kdyby se nebyl o tom zmínil.

Upřímně stiskl jim hrabě pravici a děkoval jim za ochotu, s jakou chtějí zřeknouti se vyjížděk do půvabných koutů jeho vlasti.

Potom je hrabě opustil, aby vyhledal Jeanettu, komornou své choti. Potkal ji na chodbě.

„Jeanette,“ oslovil ji.

„Pan hrabě poroučí?“

„Jeanette, víte již, co stihlo paní hraběnkou?“

„Vím, pane hrabě, a jest mi toho upřímně líto.“

„Nepochybuji o vaší oddanosti, milá Jeanette. Povězte mi: zmínila jste se již někomu o zmizení klenotů paní hraběnkou?“

„Kterak bych se mohla odvážiti, dokud panstvo samu toho nerozhlásí?“

„Jste rozumná dívka, Jeanette!“ chválil ji de Clinville. „Potěšila byste nás, kdybyste o tom i nadále pomlčela — aspoň tak dlouho, dokud vás sám nevyzvu, abyste mluvila.“

„Byla jsem vždy poslušná rozkazů své vrchnosti!“ uklonila se dívka.

„Děkuji vám, Jeanette!“ řekl hrabě. „Jděte nyní k paní hraběnce a vyřídte jí, že ji prosím, aby dnes na nemilou příhodu zapomněla, a o ní se již nezmiňovala.“

V jídelně sešli se manželé Clinvillovi se svými hosty. Clifton i jeho choť upřímně stiskli jí ruku.

Dokud služebnictvo bylo přítomno v jídelně, hraběnka snažila se zachovati klid. Hovořila se zdánlivou veselostí, několikrát se i usmála. Bystrému pozorovateli však nebylo by ušlo, s jakým sebezapřením ovládá své rozčilení.

Konečně osaměli.

„Panu doktorovi i madame zajisté jest již známo, jaký zlozvuk vloudil se do harmonie klidného našeho spolužití?“ otázala se hraběnka.

„Pan hrabě nám vše pověděl,“ odvětil Clifton. „Jest nám ze srdce líto, že právě náš pobyt přinesl vám takové vzrušení.“

„Milá choti,“ ozval se de Clinville tlumeným hlasem, „pan doktor Clifton učinil mi návrh, nasvědčující jeho veliké obětavosti.“

A nyní pověděl hraběnce, co byl mu řekl americký lékař.

Hraběnka byla překvapena ochotou, s jakou chtěl mladý lékař býti v tomto případě detektivem. Nechtěla toho připustiti, aby k vůli jejím klenotům zřekli se manželé Cliftonovi svých výletů.

„O výlety přijdu vlastně jen já, paní hraběnko!“ usmál se lékař. „Račte vyslechnouti můj plán!“

A nyní sděloval, že jest nutno počínati si s největší obezřetností. Jest nesporno, že klenoty ukradl někdo ze zámeckých anebo jeho spojenec. Musí tedy býti zámečtí lidé

ponechání v domnění, že hraběnka dosud nepohnila svých klenotů. Sice o jejich ztrátě ví již komorná; té však lze důvěřovati, kterézto vysvědčení vydal jí sám hrabě.

„Zítřa všichni odjedeme, jak bylo v našem programu. Paní hraběnka vezme s sebou jen svou komornou; ostatní služebnictvo zůstane na zámku. Pan hrabě i paní hraběnka laskavě dopřejí mé choti svého průvodu, až se od vás odloučím. Vrátím se potom do Clermontu a pokusím se, abych nepoznán vypátral zloděje. Jakým způsobem, dosud nevím; doufám však, že se podaří něco vhodného vymyslet. Škoda, že zde není můj otec!“ zatoužil. „Pak by byl zdárný výsledek již předem zaručen.“

Potom odebral se dr. Clifton s hraběcími manželi do oblékárny paní de Clinville. Zde byla mu ukázána ozdobná železná schránka, hojně okrášlená stříbrnými, silně zlacenými ornamenty; spočívala na podstavci, jenž byl přišroubován k podlaze; podobnými šrouby byla skříňka držena k podstavci.

Hraběnka vyňala klíč a podala jej doktorovi. Ten zkusil schránku otevřít; avšak nezdařilo se mu to. Teprv když jej hraběnka poučila o zařízení mechanismu, dovedl skříňku otevřít. Byla prázdná.

„Zmizelo odtud ještě něco jiného?“ vyzvídal dr. Clifton.

„Kromě rodinných šperků nepřechovala jsem zde ničeho,“ odvětila hraběnka.

Dr. Clifton ohledal zámek i vnitřek skříňky. Jeho úsudek vyzněl, že zloděj byl asi dobře obeznámen s tajemstvím mechanismu a že měl jiný klíč ke skřínce.

Lékař vyptával se hraběnky, u koho byla ona skříňka pracována. Odpověděla mu, že je to stará práce, zhotovená již za praděda hraběncina. Potom ohledal Clifton okna i dveře oblékárny. Nikde neshledal podezřelé stopy.

„Jest nesporno, že krádeže dopustil se někdo z domácích,“ řekl posléze. „Otvírala paní hraběnka před někým skříňku?“

„Jenom před svou komornou. Ta však nikdy nebyla tak blízko, aby byla mohla sledovati, kterak si počínám při odemykání. Ostatně, Jeanette zasluhuje mé plné důvěry!“ již předem obhajovala svou komornou.

Dr. Clifton sotva znatelně se usmál. Potom vrátil se ke své manželce ...

Příštího dne opustily obě manželské dvojice, provázeny komornou, zámek Clinville.

Dr. Clifton obdařil služebnictvo, jež litovalo, že nikdy neužije tak milého pána a tak přívětivou paní. . .

J. J.

U vrat zámku Clinville stanul slušně oděný, starší pán, jenž měl na očích brýle ve zlaté obroučce, na hlavě vysoký, lesklý klobouk, v ruce hůl se stříbrným kováním a pod paží kabelku, v jaké se nosívají listiny. Zazvonil, a brzy objevil se vousatý vrátný, jenž si jej pátravě prohlédl a potom se jej ptal, čeho si přeje.

„Jsem advokát Brunhomme z Paříže,“ představil se cizinec. „Je zde dosud ve službě mademoiselle Jeanette Huchardová?“

„Jeanette Huchardová je dosud komornou paní hraběnky,“ sděloval vrátný. „Však právě není přítomna.“

„Tot mrzuté!“ horlil advokát. „Podnikl jsem tedy zbytečnou cestu!“

„Pán přece mohl dříve dopsati, aby se přesvědčil, naleznou-li zde Jeanettu!“ poučoval jej vrátný.

„Když ale jde o věc velmi důležitou, která nestrpí

odkladu! Nebudu-li moci s mademoiselle Huchardovou promluvit! nejpozději do pozítří, budou její zájmy velice poškozeny.“

„Oč vlastně jde?“ vyzvídal vrátný.

„Promiňte, že nemohu odpovědět. Věc týká se jen Huchardové. — Když ale už jsem zde, mohl byste mi laskavě zodpovědět! několik dotazů?“

Vrátný projevilo ochotu.

„Není vám snad známo, má-li Huchardová příbuzné?“

„Vždycky říkala, že už nemá nikoho.“

„A což — milovníka?“

S údivem vzhlédl vrátný k advokátu.

„Zajisté zdá se vám tato otázka podivnou. Záleží mi však velice, abych zvěděl pravdu. Na zodpovědění tohoto dotazu jest závislým konečné rozhodnutí záležitosti, o kterou jde.“

„Nuže, komorná má milovníka!“ doznal vrátný. „Panstvo sice o tom neví; nám však to už dávno přestalo být tajemstvím. Proto nedopouštím se indiskret- nosti —“

„Nikomu neprozradím, že jsem to zvěděl od vás!“ sliboval advokát. „Kdo je ten milenec?“

„Mladý, hezký chlapík, usedlý v Clermontu. Jmenuje se Paul Duchamp, je hodinářským pomocníkem.“

„Jeho bližší adresa není vám známa?“

Advokát zapsal si tyto údaje.

„Bohužel, není. Však počkejte!“ rozpomněl se pojednou. „Zdá se mi, že komorná jednou zmínila se o něm, že pracuje u Freycineta. Je to nej přednější závod v Clermontu; snadno se na něj doptáte.“

Advokát si to zase zapsal.

„Vy tedy znáte Duchampa?“

„Ovšem. Byl zde již několikrát za Jeanettou. Panstvo ovšem nesmělo zvědět o jeho návštěvě, neboť zde netrpí cizích lidí. Jeanetta nás prosila, abychom ničeho neprozradili — kdož by mohl co odepřít tak roztomilé děvče?“

Advokát se usmál.

„Ten zamilovaný mladík zajisté byl nerad, když musil se rozloučiti se svou děvou?“

„Loučili se, jakoby se již nikdy neměli uzříti!“ sděloval vrátný. „Byl zde Duchamp v den před odjezdem vrchnosti — komorná sešla k němu do mého bytu, — tam se vždy na krátko vídali a v mojí přítomnosti se spolu potěšili. Jeanette tehdy plakala, a ten hodinář nemel daleko do pláče! Jeanette osladila mu trpké rozloučení balíčkem, v němž bylo několik lahví dobrého vína. Dobrá dívka mu schovala, co dostala od paní hraběnky k dárkům od ní v den svých jmenin.“

Advokát podivně se usmál. Potom řekl: „Děkuji vám, pane, za vaši ochotu! Slečna Huchardová může vám býti

jednou vděčna, že jste jí prospěl. Však ještě o něco vás prosím. Zatím se nikomu nezmiňujte, že jsem byl zde a co jsem chtěl zvědět. Bude to zase jen ku prospěchu Jeanetty Huchardové. Zejména pomlčte o tom před Duchampem.“

„Což vy s ním nebudete mluvíti?“ užasl vrátný.

„Až později,“ odvětil advokát. „Zatím mi stačí, že znám jeho jméno a že vím o jeho poměru k Huchardové.“

Podal vrátnému ruku, smekl klobouk a rychle se vzdaloval.

Vrtě hlavou, pohlížel vrátný za ním.

„Podivný člověk!“ hučel. „Počíná si tak, jakoby byl detektivem. Případá mi, že z něčeho podezřívá Jeanettu a Duchampa. — Však, to jsou hloupé domněnky!“ hned sama sebe káral. „Jeanette je dívka poctivá a Duchamp jí nezadá v počestnosti. Ti dva zajisté nic zlého nespáchali — a proto, kdyby i byli vyšetřováni, brzy prokáže se jejich nevina. — Přec jen však mne mrzí, že jsem raději neodepřel odpovědi k otázkám toho podivného Pařížana. Způsobím tím snad těm dvěma nepříjemnosti. Kdybych jen věděl kde mešká nyní Jeanette, hned bych jí dopsal, aby byla připravena. Což abych o tom zpravil Duchampa?“ napadlo jej. „Mohl bych mu poslati dopis do závodu Freycinetova.“

Vrátil se do svého bytu, sedl ke stolu a hned písemně sděloval s Duchampem, kdo zde právě byl.

„Vím, že jste si zachovali neposkvrněnou pověst,“ končil svůj dopis; „však přec jen bude lépe, když budete připraveni na možné nepříjemnosti.“

Dopis svěřil lokaji hraběte, poprosiv jej, aby jej vhodil do poštovní schránky v Clermontu, až tam pojedete s panským kočárem . . .

J. J. J.

„Duchampe, byl zde jakýsi pán a ptal se na vás.“

Tak oslovil mr. Freycinet, majetník velkozávodu hodinářského, svého pracovníka Duchampa, vkročiv do prostranné dílny.

Duchamp zavrtěl hlavou.

„A co vlastně chtěl zvědět?“ otázal se.

„Ptal se mne, kde bydlíte; a když jsem mu posloužil vaší adresou, vyzvídal, jak jsem s vámi spokojen. Duchampe, nechcete snad změnit místo? Nevyjednával jste již s někým?“

„Ani mne nenapadlo!“ zvolal Duchamp. „Líbí se mi v Clermontu, u vás pracuji rád, netoužím po jiném místě.“

„Onen pán činil na mne dojem, jakoby vás chtěl získati pro jinou firmu. Byl jste odměněn na nedávné výstavě, vaše jméno je tedy známo — snad by mi vás někdo rád odloudil.

Nemohu vás sice držeti; však přec jen bych vás nerad ztratil!“

„Opětuji, pane, že jsem ani nepomyslel na změnu místa!“ zvolal Duchamp horlivě. „A také bych se nedal zlákat třeba skvělejší nabídkou. Doufám, že se ožením a potom trvale zůstanu v Clermontu.“

„Tedy opravdu netušíte, kdo to asi byl, jenž se o vás informoval?“

„Skutečně nevím, pane! Račte mi vylíčiti podobu onoho neznámého.“

Kdyby byl zde býval té chvíle přítomen vrátný hraběte de Clinville, z popisu byl by ihned poznal advokáta Brunhomma z Paříže.

Duchamp stále vrtě hlavou.

„Naprosto neznám onoho pána!“ tvrdil s určitostí.

„Zajisté vyhledá vás ve vašem bytě,“ domníval se Freycinet.

„Přijde-li ke mně s nabídkou jiného místa, rozhodně odmítnu!“ sliboval Duchamp.

Když večer vrátil se domů, jeho bytná oznámila mu, že bude míti teď spolubydlícího.

„A kdo je to?“ zvolal Duchamp, nepříjemně dotčen touto zprávou.

„Slušný člověk — obchodní jednatel z Lyonu. Hledal byt ve zprávách místního oznamovatele —“

„Vy však jste mi neřekla, že přijmete ke mně spolu-
bydlícího!“ vytýkal jí Duchamp.

„Ovšem, neřekla jsem, neboť jsem o to dosud ne-
usilovala. Když však ten agent přišel ke mně, rozhodla jsem
se a přijala jsem jej do bytu. Myslím, že vám nebude
překážeti, pane Duchampe. Ostatně, kdyby se vám to
nelíbilo, musila bych býti spokojena, kdybyste dal výpověď
z bytu. Musíte sám uznati, že více vyzískám, když budu míti
v pokoji tak prostranném dva pány. Jsem chudá vdova,
zvýšení mých příjmu bude mi vítáno.“

„Ještě si to rozmyslím,“ řekl Duchamp. Byl však již nyní
přesvědčen, že dá výpověď; chtěl míti byt jenom pro sebe.

Potom vyzvídal, neptal-li se zde někdo po něm; odpověď
vzněla záporně. —

Nový spolubydlící Duchampův jmenoval se Charles
Lebon, a hned na ponejprv získal sobě sympatií mladého
hodináře. Vynikal uhlazeným chováním, svými řečmi
prozrazoval značné nadání, byl povahy tiché, skromné, což
u lidí jeho povolání bývá vzácností.

Duchampa nikterak neobtěžoval, nepřekážel mu. Mladý
hodinář brzy smířil se s myšlenkou, že svůj pokojík nemá již
jenom pro sebe; výpověď z bytu nedal.

Brzy stal se Lebon důvěrníkem Duchampovým, jenž mu pověděl o své lásce ke hraběcí komorné, jakož i svěřil se mu, že hodlá Jeanettu Huchardovou pojmouti za manželku. Lebon zvěděl od něho, že komorná jest nyní na cestách s hraběcími manželi, kteří provázejí po Francii manželskou dvojici z Ameriky, jež byla ještě nedávno hostem na zámku. Jeanette často psala Duchampovi, jenž její listy pečlivě uschovával.

Kdysi se vrátil Duchamp poněkud dříve z továrny domu. Poněvadž věděl, že jeho bytná v tuto večerní hodinu pravidelně mešká u svých příbuzných — Lebon pak zajisté také ještě není doma, maje v hodinách podvečerních nejvíce pochůzek obchodních — vyňal svůj klíč od bytu, odemknul a tise vkročil do kuchyně. Odtud zaměřil do pokoje.

Když otevřel dvěře, zarazil se.

Lebon byl v pokoji, seděl u otevřené skříně Duchampovy a prohlížel dopisy.

Duchamp rázem poznal, že jsou to listy jeho Jeanetty!

Lebon vyskočil a drže dopisy v ruce, rozpačitě zadíval se na hodináře.

Ten zčervenal zlostí.

„Pane, jakým právem jste se opovážil odemknouti moji skříň a prohlížeti mou korespondenci?“ vykřikl Duchamp.

„Počínáte si jako lupič; ten také otvírá, co bylo jiným zamčeno!“

„Chápu vaše rozčilení, mr. Duchampe!“ ozval se Lebon, jehož obličej jevil nyní už zase klid. „Dopustil jsem se činu, jaký jest hoden odsouzení. Prosím vás však za prominutí!“

„Pane, i kdybych vám odpustil, že jste odemknul mou skříň, nikdy vám neodpustím indiskretnost, jaké jste se dopustil prohlížením dopisů, mne adresovaných! To je prostě darebáctví!“

„Pane Duchampe, zajisté znáte heslo: „Účel světí prostředek.“

„Jaký tedy ucel vedl vás ke smělosti, zmocniti se mých dopisů?“

„Uklidněte se, pane Duchampe! Posadte se a vyslechněte mé ospravedlnění. Dostane se vám tím zároveň satisfakce.“

Klid, s jakým pronášel Lebon tato slova, příznivě účinkoval na rozhněvaného hodináře.

„Nuže, mluvte, pane!“ vyzval Lebona.

„Doznávám, že použil jsem vítané příležitosti, kdy naše bytná odešla z domova, abych mohl prohlédnouti vaše věci. Vyznávám také, že jsem prohledal vše, co jest vaším majetkem; co bylo zamčeno, otevřel jsem vhodným nástrojem. Hledal jsem zde něco, však nenalezl jsem; a jsem nyní přesvědčen, že bych marně hledal, neboť jsem nabyl

jistoty, že jste řádný, počestný muž a vaše příští nevěsta také. A teď mi podejte ruku a příslibte mi, že nikomu neprozradíte, co vám nyní povím!“

Duchamp nemohl jinak, než zaručiti se mu svou mlčelivostí.

„Nejsem obchodní agent, nejmenuji se Lebon, a nejsem ani Francouz! Mou vlastí jest Amerika, mým rodištěm Chicago. Jsem doktor Léon Clifton!“

Duchamp sebou trhl.

„To není pravda!“ zvolal prudce. „Ještě včera psala mi Jeanette z Marseillu, že dr. Clifton i jeho choť jsou dosud v průvodu hraběcích manželů!“

„Věřím, že vám to psala. Učinila tak ale proto, že zavázala se slibem mlčelivosti. Hodná dívka, ani vám neprozradila, že jsem opustil svou choť i panstvo z Clinville — ač o tom dobře ví. Abyste uvěřil — zde můj průvodní list a moje legitimace!“

Vyňal z tajné kapsy svého kabátu desky z jemné kůže a ukázal své listiny.

„Tedy přece!“ hučel Duchamp. „Proč vsak užíváte cizího jména, proč jste se vrátil do Clermontu?“

„Všechno vám vysvětlím, příteli. Jsem jist, že ničeho nevyzradíte!“

Potom začal vyprávěti. Zmínil se o ukradených klenotech

hraběnciných. Jeho podezření hned padlo na Jeanettu, jež jediná bývala přítomna, když hraběnka otvírala svou šperkownici. Přislíbil hraběti svou pomoc, na oko odjel; však z nejbližší stanice vrátil se do Clermontu, změniv svou podobu. Vydává se za pařížského advokáta, vyzvídal na vrátném. Od něho doslechl, že komorná má milovníka, ten že často docházel na zámek, a v den před odjezdem vrchnosti, že dostal od Jeanetty balíček s láhvemi vína. Clifton domníval se však, že v tom balíčku byly klenoty, hraběnce odcizené — a že tedy Duchamp je spoluvinníkem komorné. Ve své podobě pařížského advokáta vyptal se továrníka Freycineta na byt Duchampův; potom stal se spolubydlícím tohoto, vydává se za obchodního iednatole Lebona. Chtěl tím nabýti příležitosti, aby mohl Duchampa lépe pozorovati a jeho věci snáze prohlédnouti.

„Věděl jsem, že schováváte dopisy slečny Huchardové, a doufal jsem, že z nich poznám vinu vaši i slečny Jeanetty. Proto jsem je dnes prohlédl. Nenalezl jsem však ani řádku, jenž by posilnil mé podezření; naopak seznal jsem z dopisů, že vy oba jste naprosto nevinní, a že jsem sledoval nepravou stopu. Prominete mi, pane Duchampe?“

„Nemohu se na vás již hněvati, když jste uznal, že jste nám svými myšlenkami křivdil,“ řekl mladý hodinář a podal

Cliftonovi ruku. „Kdež by mne bylo napadlo, že moje Jeanetta a já budeme podezříváni z krádeže!“

„Okolnosti svědčily ve váš neprospěch. Znovu opětuji, že vás oba považuji za lidi počestné.“

„Budete hledati jinou stopu, pane doktore?“ vyzvídal Duchamp.

„Neustanu, dokud zloděje nevypátrám! Zatím budu i nadále užívati jména Lebon a zůstanu vašim spolu-
bydlícím.“

„Přál bych si, abych vám mohl býti nějak nápomocen!“ projevila Duchamp. „Když bude zloděj odhalen, tím spíše zbavíme se skvrny, kterou domníval jste se viděti na naší pověsti.“

„Skvrna ta jest již smazána!“ ujistil jej dr. Clifton.

Potom zabrali se do důvěrného hovoru . . .

D.

Krátce po té — k vybídnutí Cliftonovu — navštívil Duchamp vrátného de Clinvillova. Pohovořili spolu o vrchnosti a o komorné; Duchamp zmínil se, že dostává od Jeanetty často dopisy, jimiž mu oznamuje, že jsou všichni zdraví a manželé Cliftonovi že jsou nadšení krásami Francie.

„Apropos, dostal jste můj dopis, pane Duchampe?“ otázal se pojednou vrátný.

„Vy jste mi psal?“ užasl mladý muž. „Nedostal jsem ničeho!“

Vrátný zakroutil hlavou, a potom vyprávěl o návštěvě a výzvědách pařížského advokáta.

„Napadlo mi, že je to snad detektiv, a že vás z něčeho podezřívá; proto jsem vám dal dopisem výstrahu, abyste si počínal opatrně — třeba nevěřím, že byste byl schopen něčeho nečestného.“

„Nedostal jsem od vás žádného dopisu!“ opětoval Duchamp. „Kam jste jej adresoval?“

„Do závodu Freycinetova. Patrně zapomněli vám jej odevzdati. — Anebo snad nebyl vůbec svěřen poště?“ domníval se, a hned přivolal hraběcího lokaje.

„Pane Jeane, dal jste na poštu dopis, adresovaný panu Duchampovi?“ otázal se vrátný.

„Ovšem,“ přikývl lokaj. „Ještě téhož dne, kdy jsem jej od vás obdržel, vhodil jsem jej v Clermontu do poštovní schránky. Což nedošel adresáta?“

„Tento pán tvrdí, že dopisu nedostal!“

Lokaj pokrčil ramenoma.

„Pošta bývá někdy málo spolehlivá. Také mne jednou nedošel dopis, jenž byl odeslán.“

Duchamp vrátil se domů a pověděl všechno Cliftonovi.

Mladý lékař zajiskřil očrma.

„Zeptejte se svého zaměstnavatele; snad opomenul dopis vám odevzdati. — Ten vrátný je bystrý chlapík!“ projevil svůj obdiv. „Hned ve mně vytušil, že nejsem tím, za koho se vydávám. Kdyby byli všichni lidé tak prozíraví, špatně by se dařilo detektivům!“ usmál se.

Nazejtří vrátil se Duchamp z továrny se sdělením, že Freycinet vůbec neobdržel dopisu pro Duchampa.

„Tedy ztratil se při poštovní dopravě!“ řekl dr. Clifton.

„Dopis však už pozbyl pro vás důležitosti, když nyní víte, co „advokát Brunhomme“ chtěl vědět, a když se přesvědčil, že sledoval nepravou stopu!“

Téhož dne dopsal dr. Clifton hraběti de Clinville. Dostává! denně od své choti dopisy — jež vyzvědál si na poště na smluvenou značku — a z těch dopisů věděl, kde ve kterou dobu hraběcí manželé se nalézají. Sděloval s hrabětem, že má již jakousi stopu; že však jest dosud málo spolehlivá. Žádal hraběte, aby mu obratem odeslal plnou moc, kterou by se mohl vykáhati vrátnému, a udal potřebné podrobnosti.

Žádané bylo zde skutečně obratem.

Dr. Clifton změnil svůj zevnějšek, když právě byl sám doma, a potom odebral se do zámku.

Vrátný pátravě si jej prohlížel. Clifton vykázal se mu plnou mocí, kterou hrabě opravňuje pana Combese, aby si počíнал v zámku, jakoby byl doma, a služebnictvo nechť vyhoví všem jeho přáním.

„Stane se, co pan hrabě poručil!“ řekl oddaný vrátný. „Pán je zajisté od policie?“ vyzvídal.

„Z čeho tak soudíte?“ usmál se dr. Clifton.

„Inu, pán má týž hlas jako pařížský advokát Brunhomme —“

„Jste vtipný muž, příteli,“ řekl Clifton. „Zanechte však

vyzvidání a raději mi přislibte, že si všechny své domněnky necháte pro sebe!“

„Pán má plnou moc, musím tedy poslechnouti. Račte poroučeti?“

„Nejdříve povězte mi, zdali poslední dobou — myslím totiž dobu krátce před odjezdem a zase po odjezdu vrchnosti — přišli do zámku cizí lidé.“

„Byl zde hodinář Duchamp, o kterém jsem se již zmínil panu advokátovi.“

„A což jiný?“

„Dochází sem jenom bratranec lokaje Jeana, aby navštívil svého příbuzného.“

„Byl zde, než odjela vrchnost?“

„Chodíval sem, nepamatuji se však již, kdy zde byl posledně. Však přece! Byl tu téhož dne, kdy panstvo odjelo.“

„Jaká je pověst onoho bratrance?“

„Myslím, že je to člověk počestný; aspoň na mne činil vždy takový dojem.“

„Jeho povolání?“

„Zámečník.“

„Od té doby zde ještě ndbýl?“

„Nikoli. Víím však, že lokaj navštěvuje ho v jeho bytě. Mají se velice rádi.“

„Děkuji za sdílnost. Hned však vám oznamuji, že nesmíte ani slovem zmíniti se lokajovi nebo jeho bratranci, co jsme spolu o nich mluvili. Doufám, že budete tak rozumný, abyste si nerozhněval pana hraběte, v jehož jsem zde zastoupení.“

„Řekl jsem již, a budu mlčeti!“

„Dobře. A teď ještě něco! Rád bych prohledal byty služebnictva, až nebude přítomno.“

„Toť nemožno! Když si vyjdou, nechají svůj pokoj zamčený a klíč vezmou s sebou!“

„Dovedu odemknouti každý zámek a zase jej potom zamknouti, takže nikdo nepozná, že za jeho nepřítomnosti byla u něho návštěva.“

Vrátný zahleděl se na něho podezřívavě.

„O mé počestnosti nepochybujte, příteli!“ usmál se dr. Clifton. „Pan hrabě jistě by nedal plnou moc člověku, jemuž by nemohl důvěřovati! Ujišťuji vás, že se nic neztratí!“

„Všechna zodpovědnost spadá jen na vás, pane!“ řekl vrátný. „Stane-li se něco, co by se pana hraběte nemile dotklo, mně nesmí ničeho vytýkati!“

„A také nebude! Nuže, dalo by se to provésti?“

„Najednou nikoli. Nikdy neodejde veškeren personál v touž, dobu ze zámku. Dnes pojedou lokaj s kočím a s ku-

chařkou do města — můžete si tedy prohlédnouti jejich byty. Zítra zase má vyjížďku štolba. Zahradníkův byt však nenajdete tak brzy prázdný; zahradníkovi totiž stůně žena.“

„Zatím spokojím se prohlídkou dříve zmíněných bytů. A také podívám se do pokojíku komorné. Na tu jste zapomněl!“

Vrátný přikývl.

Dr. Clifton setrval v jeho bytu, jsa ukryt za zástěnou.

Když kočí odvezl lokaje a kuchařku, dal si dr. Clifton ukázati, kde jsou jejich byty, a rovněž zeptal se na byt komorné — ač dobře o něm věděl z doby, kdy byl zde hostem hraběte. Potom odeslal vrátného do jeho bytu.

„Až se k vám vrátím, můžete si mne co nejdůkladněji prohlédnouti, abyste byl upokojen, že jsem nic neukradl!“ řekl mladý lékař s úsměvem.

Když osaměl, vyňal universální odmykač — zhotovený dle originálu, jeho otcem vynalezeného — odemknul dveře pokoje lokajova, vstoupil tam a zamknul za sebou. Hned začal všechno prohlížeti. Kde byl zámek, otevřel jej svým nástrojem. Neshledal však nic podezřelého. Posléze podíval se do kamen a našel v nich zuhelnatělý papír. Opatrně jej vyhrábnul, vybral dosti zachované, žářem jen zhnědlé kousky, na nichž jevílo se písmo. Chvíli je luštil a potom se spokojeným úsměvem vložil zbytky do zápisníku.

„Prohlídka ostatních místností je teď už snad zbytečná. Nesmím však ničeho opomenouti. Snad jsou tu spoluvinníci!“

Vyšel ven, a za nedlouho prohledal byty kočího i kuchařky. Tam však nenalezl ničeho. Vrátil se zase na chodbu, a stanul u dveří bytu Jeanetty. Odemknul. V pokojíku bylo hojné prachu — důkaz, že zde již delší dobu nebylo uklíženo. Však co to? Na podlaze uzřel v jemné vrstvě prachu otisky mužské obuvi, také již prachem poprášené.

Poklekl, okreslil si tvar stopy a zanesl délku i šířku do zápisníku. Potom prohlížel nábytek. Také zde ničeho nenalezl. Již chystal se odejiti. V tom utkvěl jeho zrak na váze, jež stála na skříni, jsouc vyplněna kyticí z umělých květů. Slunce právě svítilo na vázu; bylo zřítí, jak je poprášena prachem — a na několika místech jevíly se otisky prstů v tom prachu.

Dr. Clifton sňal vázu a důkladně si ji prohlédl. Otisky prstů patřily mužské ruce — to poznal ihned.

Vyňal tedy kyticí a podíval se do vázy. Byla vyplněna kusy starých novin. Když je vytahal, našel v nich zlatý prstýnek, bohatě ozdobený drahokamy — vzácná, stará práce.

Hned jej porovnal s popisem hraběnce ukradených

klenotů, jež zaznamenal si dle jejího udání do zápisníku. Mezi pohřešovanými šperky byl právě takový prstýnek.

„Vida,“ zahučel dr. Clifton, „Jeanette má zde kradenou věc! Kdyby tohle byla našla policie, bylo by jistě došlo k zatčení dívky!“

Prstýnek zase uložil do vázy, postavil ji na skříň a potom vyšel ven.

Když stanul v bytě vrátného, řekl: „Poslání mé setkalo se ku podivu brzy se zdarem. Nebudu vás již obtěžovati, příteli! Děkuji vám za ochotu, a spoléhám na vaši mlčenlivost!“

A dříve než mohl vrátný zeptati se jej, co vlastně dělal v bytech služebnictva, Clifton již vycházel ven . . .

V.

Hraběcí vrátný užasl, když jednoho dne přijel k zámku kočár, a z něho vystoupil známý jemu dr. Clifton — v průvodu tří pánů.

„Pan doktor se již vrátil z cest?“ zvolal vrátný. „A což naše vrchnost?“

„Ještě neukončili výlet,“ odpovídal Clifton. „Dovolte, abych směl s těmito pány zatím vstoupiti do vašeho bytu, a potom sem laskavě zavolejte lokaje, Jeana Viandota. Řekněte mu jenom, že by s ním rád někdo mluvil; o nás se mu nezmiňujte!“

Vrtě hlavou, vyšel vrátný ven, aby úderem na zvon přivolal lokaje.

Netrvalo dlouho, vkročil Jean s vrátným do jeho bytu. Lehce zbledl, když užíel Cliftona. A když v jednom z ostatních tří pánů poznal policejního komisaře clermontského, zachvěl se.

„Pane Jeane Viandote,“ oslovil jej Clifton, „vy se stýkáte s Henri Viandotem.“

„Je to přece můj bratranec!“ vzpurné odvětil lokaj.

„Henri Viandot navštěvoval vás v zámku —“

„Jako můj příbuzný směl si to přece dovolit!“

„Pane Viandote! Zajisté jest vám již známo, že na zámku byla spáchána smělá krádež.“

„O tom není mi ničeho známo — tak jako nikomu z personálu.“

„Paní hraběnce ztratily se v den před jejím posledním odjezdem z uzamčené skříňky drahocenné rodinné klenoty.“

Lokaj pokrčil ramenoma.

„My jsme o takové krádeži nebyli dosud zpraveni!“

„Ovšem, hrabě, ani hraběnka dosud toho nezjevili. Mně však se se vším svěřili, a já jsem si umínil, že zloděje vypátrám a ukradené skvosty hraběnce vrátím.“

„Chvály hodné předsevzetí!“ ušklíbl se lokaj. „Podařilo se to panu doktorovi?“

„Podařilo! Klenoty jsem již našel — jsou nyní na policii! Přítomný pan komisař vám to dosvědčí!“

„Pan doktor mluví pravdu,“ ozval se komisař. „Však nejen klenoty, nýbrž i přechovávác lupu jest v naší moci!“

Jean hrozně zbledl, otevřel ústa; však nemohl slova vypraviti.

„Jeane Viandote,“ promluvil zase komisař, „šperky byly nalezeny v tajné skrýši v bytě vašeho příbuzného, Henri Viandota!“

Lokaj se zapotácel.

„Možno-li?“ vykřikl s líčeným zděšením. „Můj bratranec — zlodějem?“

„On jich neukradl, pane Jeane!“ promluvil zase dr. Clifton. „On jenom ukryl kořist jiného a před tím zhotovil mu klíč ke šperkovnici paní hraběnky. Sice nechce udati jméno vlastního pachatele; nám však jest již známo! Chcete je slyšeti?“

A když lokaj neodpovídal, řekl Clifton důrazně: „Klenoty ukradl služebník pana hraběte; jeho jméno jest — Jean Viandot!“

Lokaj vytřeštil oči.

„To není pravda!“ vykřikl. „Pane doktore, vy mne urážíte!“

„Zloděje nemůže počestný muž uraziti!“ řekl Clifton chladně. „Opětuji své tvrzení: vy jste ukradl klenoty hraběnkiny!“

„Důkazy! Důkazy!“ chroptěl lokaj.

„Posloužím vám jimi! Vy jste patrné seznal, kterak otvírá

se šperkovnice a potom dal jste si svým bratrancem zhotoviti vhodný klíč. Nalezli jsme jej v bytě Henri Viandota, spolu s otiskem klíčové dírky ve vosku, jež učinil jste vy! — Další důkaz vaší viny: Před některou dobou mluvil s vrátným muž, jenž se vydával za pařížského advokáta, ve kterém však vrátný ne neprávem vytušil osobu, jež má detektivní schopnosti. Vy jste něco z věřil; a když vám vrátný odevzdal dopis pro hodináře Duchampa, kterého chtěl před onou osobou varovati, vy jste dopis nesvěřil poště, přečetl jste jej a potom zničil. Duchamp onoho dopisu vůbec nedostal. Chtěl jste tímto opatřením způsobiti, aby Duchamp byl naprosto nepřipraven hájiti se, kdyby byl zatčen. Vy asi směřoval jste k tomu, aby Duchamp a komorná Jeanette převzali vaši vinu. Zapřete, že jste ukryl prstýnek z hraběččiných skvostů v bytě komorné — ve váze na skříni? To učinil jste pro případ, že by na zámek dostavila se komise. Ta byla by jistě skvost našla, a z toho bylo by se soudilo, že komorná má účast na krádeži. Zmíněný dopis vrátného spálil jste ve svém bytě; byly však nalezeny zbytky jeho v kamnech. A potom vypátráno, že Henri vás navštěvoval, že byl zde krátce po odjezdu vaší vrchnosti, při které příležitosti dal jste mu ukradené klenoty v uschování. Pan hrabě byl o všem vyrozuměn, svolil, aby zakročila policie. Ta vykonala prohlídku v byti

vašeho bratrance, odkryla skrýš ukradených předmětů, váš spoluvinník zatčen — a vás teď čeká podobný osud!“

Komisař položil Jeanovi ruku na rameno, a jménem zákona prohlásil jej zatčeným.

Potom vedl Clifton členy policie, kteří vzali s sebou lokaje, do bytu komorné. Ukázal jim stopy mužských nohou — zcela se shodovaly s rozměry obuvi Jeanovy — a pak vyňal z vázy prstýnek.

„Jest hanebno okrásti vrchnost; však ještě větší hanebnost je, sváděti vlastní hřích na nevinné!“ řekl Clifton vážně. „Dříve či později bylo by došlo jistě k zatčení komorné a jejího milovníka, až by se byl našel ukradený skvost!“

Po prohlídce pokoje Jeanova, která nepřinesla nic nového, byl nepoctivý lokaj vsazen do kočáru a vezen na policejní úřad.

Dr. Clifton už zůstal na zámku, uchýliv se do komnaty, kterou zde dříve obýval.

Před tím přísně nakázal vrátnému, aby nikomu ani slovem nezmínil se o zatčení Jeana. „Budou-li se zámečtí služebníci ptáti, proč byl Jean odvezen, řekněte prostě, že nevíte!“ —

Po uplynutí několika dnů vrátili se hraběcí manželé na zámek Clinville. S nimi přijeli též manželé Cliftonovi a

komorná. Dr. Clifton, když ocitli se pachatelé za mřížemi, odjel za svou chotí — a nyní se s ní vrátil.

Hraběcí manželé byli nenápadně vyslechnuti ve svém bytě policejním úředníkem, a potvrdili vše, co byl dr. Clifton již dříve udal úřadům.

Porovnáním seznamu a ukradených věcí dospěla policie ku přesvědčení, že u Henri Viandota nalezené klenoty skutečně patří hraběnce. Byly jí potom neprodleně vráceny, z čehož měla nesmírnou radost — tím větší, že ani jediný šperk nescházel, ani jediný nebyl poškozen.

Bratranec Jeanův posléze všechno doznal. Loupež byla provedena tak, jak si to dr. Clifton představoval.

Jean Viandot měl v úmyslu, uloupené klenoty ponechat i v úkrytu u bratrance tak dlouho, dokud nenaskytne se vhodná příležitost bezpečně je zpeněžit. Doznal také Henri, že Jean skutečně chtěl, aby podezření padlo na komornou a jejího milence. Byl uchystán, přitížit jim svým lživým svědectvím; nebyl by se děsil ani křivé přísahy. Tyto výpovědi způsobily, že Jeanu Viandotovi — třeba hlavní vinu svaloval na svého bratrance — byl vyměřen větší trest.

Hrabě de Clinville byl tak pohněván nepoctivostí svého služebníka, jemuž vždy zcela důvěřoval, že se jej ani slovem nezastal a svého mocného vlivu nepoužil ku zmírnění jeho trestu.

Paní i pán de Clinville vroucně děkovali Cliftonovi za jeho přispění a námahu, jež byla korunována tak zdárným výsledkem.

„Kterak projevíme vám svou neskonalou vděčnost, pane doktore?“ tázala se hraběnka.

„Bude mi nejlepší odměnou, když dopřejete dvěma lidem, aby stali se šťastnými manželi“ řekl lékař. „Dostane se jim tak nejvhodnější satisfakce, že jsem pochyboval o jejich počestnosti.“

Hrabecí manželé přislíbili, že přání Cliftonovu bude ochotně vyhověno. Ještě před jeho odjezdem do Ameriky byl na zámek obeslán Duchamp; a když se jej manželé de Clinvillovi na vše vyptali, prohlásil hrabě, že se přičiní, aby mladý muž stal se samostatným živnostníkem a manželem Jeanetty Huchardové.

Srdečně rozloučili se manželé Cliftonovi se všemi, a potom opustili Francii.

Šťastně dostali se do Chicaga, kdež byli upřímně uvítáni Cliftonem starším a jeho rodinou.

Dr. Leon pověděl otci, že ve Francii odhalil pachatele veliké krádeže, a všechno mu podrobně vylíčil.

Clifton starší jej pozorně vyslechl, a potom řekl s úsměvem: „Měl jsi u mne dobrou školu, Léone, a tvého úspěchu mohl by ti záviděti leckterý zkušený detektiv. Přece však, po

mém mínění — počínal jsi sobě poněkud neobratně. Já bych byl v onom případě jednal takto.“

A s podivuhodnou přesností vyložil mu svůj plán, kterak byl by zjistil zloděje.

Dr. Léon kýval hlavou, a posléze prohlásil:

„Tys mistr, otče, já jsem si počínal jenom jako tvůj učeník. Tebe nikdo nepřekoná!“

„Přec však učeník zasluhuje plného uznání,“ usmál se detektiv. „Tím spíše, že jednal jsi tentokrát zcela samostatně. Jsem hrdý na svého syna — i jako na lékaře, i jako na detektiva — dobrovolníka!“

*Dalšie knihy od autora Léon
Clifton*

OSUDNÝ PROUŽEK PAPIRU

NEZNÁMÝ ZLODĚJ

OTRÁVENÁ RŮŽE

TAJEMSTVÍ RODINNÉ HROBKY